

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg forstod ikke de Bemærkninger, det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) fremsatte angaaende min Udtalelse om Landsoverskatteraadet. Det ærede Medlem gentog en hel Del af de Betragtninger, jeg har gjort gældende, og paastod saa, at jeg havde sagt det stik modsatte. Naar det ærede Medlem ser efter i Rigsdagstidende, vil han se, at han totalt har misforstaaet mine Bemærkninger.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Boligtilskud og Inflation sagde det ærede Medlem, at Inflationen var saa stærk nu, at det vilde blive nødvendigt at gaa til en Genoptagelse af de direkte Boligtilskud. Jeg tror, det ærede Medlem tager fuldstændig fejl heri; der er ikke nogen Inflation, som kan sammenlignes med Inflationen, den Gang vi kom ind paa de direkte Boligtilskud. Og ved Hjælp af Boligfonden vil det være muligt at løse dette Spørgsmaal uden at vende tilbage til de fordærlige direkte Tilskud, hvad jeg vil være absolut imod.

Jeg har ikke sagt, at det var Tjenestemændene, som havde godkendt de Forudsætninger for Konjunkturtillæget, jeg nævnte. Jeg sagde, at det var samtlige politiske Partier, deriblandt det socialdemokratiske Parti.

Jeg var fuldkommen berettiget til at sammenligne de to Tal, som jeg sammenlignede, thi det drejer sig her om ordinære Udgifter til Forsørgelse og Forsikring af ubemidlede. Det er igennem disse ordinære Udgifter, ikke gennem en tilfældig Stigning paa det ekstraordinære Budget, som f. Eks. en særlig haard Arbejdsløshedsvinter kan foranledige, at Lovgivningens Omfang, Rækkevidde og Tendens maales. Det er paa Stigningen af Beløbene paa det ordinære Budget til Forsørgelse og Forsikring af ubemidlede, at man aflæser, hvor meget stærkere denne Regering har sat sig ind for en virkelig Reform af den sociale Lovgivning, end den tidligere Regering gjorde.

Det ærede Medlem vilde benægte, at Socialdemokratiets Forslag gik ud paa en Formuekonfiskation, idet han sagde: Herregud, det er jo kun 15 pCt., og det maa man fordele paa 5 Aar, saa det bliver 3 pCt. om Aaret. Men naar det ærede Medlem nu vil lægge disse 3 pCt. til den ordinære Formuebeskatning og dertil føje den kommunale Indkomstskat og Statsindkomstskatten, vil det ærede Medlem komme op til saadanne Procenter, at han vil se, at vedkommende Formuebesidder umuligt kan udrede dem af Renterne af sin Formue; han maa ganske

nødvendigt, netop som Følge af den ekstraordinære Formueskat, som Socialdemokraterne vil indføre, angribe Formuen. Det er det, jeg kalder for Formuekonfiskation.

Til det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) vil jeg sige, at ogsaa jeg paaskønner den Form, hvori det ærede Medlem og jeg altid kan forhandle; det har glædet mig meget, og jeg haaber, at vi maa kunne blive ved med det, saa længe vi sidder sammen i Rigsdagen. Det ærede Medlem udtalte, at jeg levede dog videre paa hans Skattesystem. Ja, det var jeg nødt til at gøre, for hvad skulde jeg ellers leve paa? Jeg kunde jo ikke skabe et helt nyt System i det Øjeblik, jeg tiltraadte, jeg var nødt til at forlænge det ærede Medlems Skatte love for det første Aar. Og det kunde jeg gøre uden saa stor Betænkelighed, for Indkomst- og Formueskatten i 1921—22 er jo udskrevet paa Basis af Indtægterne i 1920, og i 1920 var der endnu Højkonjunktur; det var først ved Slutningen af Aaret, at Konjunkturerne slog om. Derfor kunde man nok i det Skatteaar leve paa Udbyttet af Formue- og Indkomstskatten, som ogsaa endnu for 1921—22 var ret betydeligt. Men jeg siger, at det var et usundt, et uholdbart Skattesystem, thi saa snart normalere Tilstande indtraadte, var det ganske givet, at man ikke kunde basere hele Landets Økonomi paa Udbyttet af Formue- og Indkomstbeskatningen, saaledes som man havde gjort det under den radikale Regering. Derfor ændrede jeg dette, idet jeg dels foretog saadanne Besparelser, at det blev muligt at formindske Udgifterne, dels søgte at bøde noget paa de Indtægter, der svandt af Formue- og Indkomstskatten, ved at gennemføre forskellige Forbrugsbeskatningslove paa Luksusomraadet. Saa siger det ærede Medlem, at jeg kan dog ikke anse det radikale Skattesystem for usundt, for det stemmer med, hvad jeg vilde anse for det ideelt rigtige i Forholdet mellem indirekte og direkte Skatter. Ja, det er meget rigtigt, det anser jeg endnu den Dag i Dag for det ideelt rigtige. Men det er ikke altid, at det ideelt rigtige kan gennemføres i Praksis. Det kunde gaa i gamle Dage med det beskedne Udgiftsbudget, men saaledes som Udgiftsbudgettet nu er kommet op paa Grund af en Række sammenstødende Forhold, med en Balance paa ikke saa lidt over 400 Mill. Kr., kan man ikke basere Landets statsfinansielle Økonomi paa en Trediedel indirekte og to Trediedele direkte Skatter. Det er ganske umuligt. Man maa vende det om. Det var det, det ærede Medlem for sent kom til